

Arrest

nr. 237 549 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANDEROSIEREN
Brusselsesteenweg 100
3090 OVERIJSE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2019 tot weigering van onbeperkt verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VANDEROSIEREN en van advocaat L. PENDERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2004 dient de moeder van de verzoekende partij samen met haar kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De moeder van de verzoekende partij en haar kinderen werden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

1.3. Jaarlijks wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart, telkens geldig gedurende één jaar.

1.4. Op 23 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart).

1.5. Op 2 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van onbeperkt verblijf.

1.6. Op 14 november 2019 en 6 december 2019 dient de verzoekende partij, volgens de feitenuiteenzetting in de nota met opmerkingen, opnieuw een aanvraag in om gemachtigd te worden tot een verblijf van onbeperkte duur. Deze aanvraag bevindt zich niet in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het zou gaan om een aanvraag ingediend op 14 november 2019 en 6 december 2019. Een aanvraag ingediend op 6 december 2019 bevindt zich niet in het administratief dossier. Wel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 14 november 2019 een aanvraag om onbeperkt verblijf werd genoteerd door een administratief medewerker, dienst Burgerzaken.

1.7. Op 10 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van onbeperkt verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Weigering onbeperkt verblijf

Gelieve betrokkene in kennis te stellen van het feit dat zijn aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 14.11.2019 en 06.12.2019 wordt verworpen om de volgende reden(en):

- De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Zijn asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor hij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken.*

Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen kon geen enkel geloof hechten aan de beweerde afkomst en nationaliteit van betrokkene, zo blijkt uit de beslissing genomen op 18.12.2000.

Het thans voorgelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel (familierechtbank) ter homologatie van een akte van bekendheid ter vervanging van de geboorteakte verandert niets aan deze vaststelling.

De akte van bekendheid dient louter ter vervanging van een geboorteakte. De rechtbank stelt in het vonnis vast dat op basis van de aangevoerde getuigenverklaringen het redelijkerwijze is bewezen dat betrokkene zich geen akte van geboorte kan verschaffen.

Meneer legt echter noch steeds geen geldig bewijs van identiteit voor, zijnde een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart; noch toont op afdoende en overtuigende wijze de onmogelijkheid aan om één van de voornoemde identiteitsdocumenten in België te bekomen. Noch een geboorteakte, noch een akte van bekendheid kunnen worden aanvaard als geldig bewijs van identiteit.

Rekening houdende met het feit dat hun identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden.

Indien u zich in de onmogelijkheid bevindt om onderhavige beslissing te laten betekenen aan de vreemdeling, gelieve ons schriftelijk op de hoogte te brengen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij in haar synthesesmemorie de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel betreffende het gezag van het rechterlijk gewijsde, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en conform de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Haar enig middel zet de verzoekende partij in haar synthesesmemorie uiteen als volgt:

"Doordat de gemachtigde attaché voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie op 10/12/2019 verzoeker weigert te machtigen een verblijf zonder beperkingen (B-kaart), ingediend volgens deze beslissing op 14/11/2019 en 06/12/2019 (stuk 1), als volgt verwoord:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Zijn asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor hij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken.

Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen kon geen enkel geloof hechten aan de beweerde afkomst en nationaliteit van betrokkene, zo blijkt uit de beslissing genomen op 18.12.2000.

Het thans voorgelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel (familierechtbank) ter homologatie van een akte van bekendheid ter vervanging van de geboorteakte verandert niets aan deze vaststelling.

De akte van bekendheid dient louter ter vervanging van een geboorteakte. De rechtbank stelt in het vonnis vast dat op basis van de aangevoerde getuigenverklaringen het redelijkerwijze is bewezen dat betrokkene zich geen akte van geboorte kan verschaffen.

Meneer legt echter noch steeds geen geldig bewijs van identiteit voor, zijnde een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart; noch toont op afdoende en overtuigende wijze de onmogelijkheid aan om één van de voornoemde identiteitsdocumenten in België te bekomen. Noch een geboorteakte, noch een akte van bekendheid kunnen worden aanvaard als geldig bewijs van identiteit.

Rekening houdende met het feit dat hun identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen."

Terwijl verzoeker, in toepassing van art. 9 bis. § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België en dit op geldige wijze aantoont.

De vonnissen gewezen door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel d.d. 21/10/2019 inmiddels in kracht van gewijsde zijn getreden, wat impliceert dat de inhoud definitief en bindend is.

Het gezag van gewijsde strekt zich immers uit tot wat de rechter over een geschilpunt heeft beslist, en tot wat, om reden dat het geschil dat voor hem is gebracht en waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren, de noodzakelijke grondslag, al weze het impliciet, van zijn beslissing uitmaakt. (Art. 23 Ger.W.). (Cass. (Ie k.) AR C.12.0322.N, 8 maart 2013).

Elke beslissing van de rechter betreffende een betwisting vormt een beschikkend gedeelte, onverschillig de plaats waar deze beslissing in de tekst van het vonnis voorkomt (Cass. 22 februari 1973, Arr. Cass. 1973, 618). Het is een algemeen rechtsbeginsel, dat volgens De Page (vrije vertaling) "de kern van de rechtsbedeling zelf aangaat" (De Page. H., Traité de droit civil belge, III, nr. 941).

Het argument van verwerende partij dat verzoekende partij niet aantoont dat de vonnissen definitief zijn en hij zich dus niet zonder meer kan beroepen op het gezag van gewijsde van deze vonnissen kan niet worden gevolgd.

Het gezag van het rechterlijk gewijsde blijft immers bestaan zolang de beslissing niet ongedaan is gemaakt (art. 26 Ger.W.).

Overigens, het enkel feit dat een rechtsmiddel werd ingesteld doet het gezag van gewijsde van een rechterlijke beslissing niet teniet (Cass., 3 november 2011, Pas. 2011, 2425).

Daarenboven gaat verwerende partij ook voorbij aan het principe dat vonnissen inzake de staat van personen wettelijke bewijswaarde hebben, ook ten aanzien van derden (Cass. 20 juni 1996, Arr. Cass. 1996, 619). En zelfs daarbuiten wordt de bewijswaarde ervan erkend door het Hof van Cassatie (Cass. 28 april 1989, Arr. Cass. 1988-89, 1013). Het OM heeft geen hoger beroep ingesteld. Verwerende partij, zelfs in de hypothese dat dit zou kunnen (quod non) heeft ook geen derdenverzet aangetekend, geen enkele betwisting gevoerd, in tegendeel de bestreden beslissing erkent de vonnissen en stelt enkel dat dit niets verandert.

Het ontgaat verzoeker waarom, in strijd met de feiten en stukken van het dossier, ook in de nota van verwerende partij wordt volhard in het standpunt dat nergens blijkt uit de vonnissen van de familierechtbank van Brussel of uit de akte van bekendheid opgesteld door de Vrederechter, dat verzoekende partij zich geen identiteitsdocument of paspoort kan verschaffen.

Voorafgaand aan de behandeling van de zaak voor de rechtbank hebben zowel verzoeker als ondergetekende raadsman getracht de nodige documenten te bekomen. Dit is niet gelukt en ook zo door de rechtbank weerhouden:

"Verzoeker levert het voormelde bewijs van onmogelijkheid om zich de akte van geboorte te verschaffen, aan de hand van de door hem neergelegde stukken, waaruit blijkt dat zijn raadsman de ambassade van Azerbeidzjan op 12.05.2019 en 30.07.2019 heeft aangeschreven om de nodige attesten te verkrijgen, maar hierop geen reactie heeft ontvangen", (vonnis, p. 4) (stuk 2).

Verzoeker heeft zich effectief aangediend bij de ambassade en zijn raadsman heeft ook tevergeefs de ambassade aangeschreven, (stuk 8). Bovendien heeft verzoeker (van origine etnisch gediscrimineerd Armeniër in Azerbeidzjan) zelfs op de Armeense ambassade in België (stuk 9), vruchteloos getracht persoonlijke gegevens te bekomen.

De rechtbank overweegt daarenboven (stuk 2, p. 4) expliciet :

"Ook blijkt uit de Ambtsberichten van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken m.b.t. Azerbeidzjan van 2012-2013 (te raadplegen op www.rijksoverheid.nl) dat personen van Armeense origine, zoals verzoeker, in Azerbeidzjan hinder ondervinden omwille van hun origine. Zo is het voor etnische Armeniërs met een invloedrijke familie mogelijk om zonder problemen te functioneren in Azerbeidzjan, maar kunnen etnische Armeniërs zonder invloedrijke familie te maken krijgen met discriminatie op het gebied van werk, medische zorg en huisvesting. Ook kunnen zij problemen ondervinden bij het verkrijgen van documenten, waaronder een identiteitskaart en paspoort. Etnische Armeniërs die in het buitenland verblijven en van daaruit documenten ter identificatie willen aanvragen

in Azerbeidzjan, zoals bijvoorbeeld geboorteaktes, kunnen te maken krijgen met tegenwerkende autoriteiten. Bronnen in Bakoe stellen dat de autoriteiten aanvragen van etnische Armeniërs met grote terughoudendheid behandelen (zie o.a. p. 57 van het Ambtsbericht). Het openbaar ministerie handhaafde zijn negatief advies op dit punt ook niet langer."

In casu blijkt uit de feiten, maar is dus ook in rechte definitief geoordeeld, dat de heer M. A. (...) geen identiteitskaart en paspoort kon bekomen en het OM deze mening ook bijtrad. Het parket treedt op in naam van de Belgische staat en verdedigt het belang van de samenleving, zodat bezwaarlijk nadien het tegendeel als standpunt kan worden aangenomen.

De onmogelijkheid om deze gegevens te bekomen is precies de reden waarom de rechtbank de vordering heeft gegrond verklaard. Niet alleen de rechtbank, maar ook de Vrederechter.

In de akten, onder toezicht van de Vrederechter, blijkt expliciet de bevestiging van de identiteit van verzoeker. Daaromtrent heeft de rechtbank ook uitdrukkelijk geoordeeld dat de ouders van verzoeker:

"als betrouwbare getuigen kunnen worden beschouwd, nu zij geen bijzonder persoonlijk belang lijken te hebben bij de akte van bekendheid met betrekking tot hun zoon en deze hen geen bijzonder voordeel kan opleveren, nu de oudere zus van verzoeker al de Belgische nationaliteit heeft verkregen. Haar akte van bekendheid werd trouwens eerder ook al gehomologeerd door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven."

De rechtbank had immers kunnen weigeren bij twijfel omtrent de identiteit en de afkomst ongeloofwaardig was (Cass., 13 oktober 2011, Arr. Cass. 2011, afl. 10, 2075).

Door dus de beslissing tot weigering van een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk d.d. 10/12/2019 te steunen op de afwezigheid van een geldig bewijs van identiteit en verzoeker op afdoende en overtuigende wijze de onmogelijkheid niet aantoot om één van het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven wordt dus een uitleg gegeven aan voormelde vonnissen (en akten van de Vrederechter) van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel die onverenigbaar is met de bewoordingen, nl.

"Verzoeker levert het voormelde bewijs van onmogelijkheid om zich de akte van geboorte te verschaffen, "personen van Armeense origine, zoals verzoeker, in Azerbeidzjan hinder ondervinden omwille van hun origine... Ook kunnen zij problemen ondervinden bij het verkrijgen van documenten, waaronder een identiteitskaart en paspoort. Etnische Armeniërs die in het buitenland verblijven en van daaruit documenten ter identificatie willen aanvragen,...", (vonnis p. 4, stuk 2).

en in samenhang met de stukken naar dewelke die vonnissen verwijzen (stukken 3,4 en 8), wat een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel betreffende het gezag van het rechterlijk gewijsde. Ook schendt de weigeringsbeslissing de artikel 9 bis. § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 door te stellen dat:

"Noch een geboorteakte, noch een akte van bekendheid kunnen worden aanvaard als geldig bewijs van identiteit" en " Rekening houdende met het feit dat hun identiteit nog niet met zekerheid kon worden wordt het daarom niet opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen", terwijl dit bewijs weldegelijk op geldige wijze wordt geleverd, doordat:

*-de heer Vrederechter een akte van bekendheid heeft opgesteld na getuigenverklaringen
-de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel in 2 gemotiveerde vonnissen,
-het Openbaar Ministerie (de Belgische Staat), de ouders van verzoeker, de zus van verzoeker (die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verkregen), de identiteit van de heer M.A. (...) bevestigen en is vastgesteld in rechte dat hij geen andere document van identiteit kan bekomen.*

Ook in tegenstelling tot de weigeringsbeslissing vormt een akte van bekendheid ter vervanging van zijn geboorteakte, goedgekeurd door de rechtbank van eerste aanleg een voldoende bewijs van zijn identiteit, in de zin van de wetgeving op het houden van de bevolkings-en vreemdelingenregister (KG Brussel, 3 november 2009, Act.dr.fam. 2010, afl. 10, 205).

Verzoeker werpt dan ook op dat de gemachtigde attaché voor de bevoegde minister door middel van de thans bestreden beslissing zijn bevoegdheid te buiten gaat en er dan ook sprake is van

machtsoverschrijding aangezien hij de akten van de Vrederechter en beslissingen van Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel (stukken 2 en 3) niet aanvaard wat betreft bewijs van identiteit en onmogelijkheid om een in België het vereiste identiteitsdocument te verwerven.

Waarom verwerende partij in de nota (p. 3/6) meent te moeten stellen dat verzoekende partij zou aangeven dat de beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot onbeperkt verblijf valt binnen de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde minister is niet geweten.

In tegendeel is er aangevoerd in het verzoekschrift dat er niet blijkt dat de gemachtigde zelf ter zake nog enige beoordelingsbevoegdheid heeft om al dan niet de rechtsgeldigheid hiervan in de Belgische rechtsorde te aanvaarden. Er dient te worden aangenomen dat de gemachtigde op incorrecte gronden heeft besloten dat de aanvraag voor een onbeperkt verblijf dient te worden afgewezen (cfr. RvV nr. 220 414 van 26 april 2019).

Bovendien is er bij de weigeringsbeslissing sprake van een schending van de motiveringsverplichting (als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, art. 1 tot en met 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991), zowel wat betreft de materiële motiveringsverplichting en/of wat betreft de formele motiveringsplicht.

Dee motieven van het bestreden besluit steunen ontegensprekelijk niet op werkelijk bestaande en concrete feiten. Verzoeker levert immers, in tegenstelling tot wat wordt vermeld, nl.

"Meneer legt echter noch steeds geen geldig bewijs van identiteit voor, zijnde een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart; noch toont op afdoende en overtuigende wijze de onmogelijkheid aan om één van de voornoemde identiteitsdocumenten in België te bekomen. Noch een geboorteakte, noch een akte van bekendheid kunnen worden aanvaard als geldig bewijs van identiteit.

Rekening houdende met het feit dat hun identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen" (vonnis, p. 4, stuk 2),

weldegelijk het bewijs van zijn identiteit (stukken 1 t.e.m. 10), alsook de onmogelijkheid om een akte van geboorte of andere documenten te bekomen en heeft weldegelijk initiatieven genomen om deze te bekomen.

In casu is de motivering dus ook ontoereikend, onvoldoende nauwkeurig en zelfs foutief.

De bestreden beslissing geeft onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weer waaraan zij ten grondslag ligt, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsverplichting door verwerende partij nu over de inhoud van het vonnis en opgenomen gegevens geen uitspraak wordt gedaan (RvV nr. 4356, 29 november 2007).

Dit klemt des te meer omdat de beslissing tot weigering letterlijk op pagina 1 in fine vermeldt « hun identiteit » :

"Rekening houdende met het feit dat hun identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen."

De weigering tot een onbeperkt verblijf heeft echter betrekking op verzoeker en niet op anderen zoals de beslissing verwoordt. Dit is gewoon een foutieve motivering, aangezien de bestreden beslissing alleen verzoeker betreft.

Het standpunt van verwerende partij dat dit een materiële misslag betreft kan niet zonder meer worden aangenomen. Dat de aanvraag betrekking heeft op verzoekende partij is evident. Echter, verwerende partij viseert in de bestreden beslissing niet alleen de identiteit van verzoekende partij, maar laat bij de vermelding van "hun" -zeker gezien de verwijzing naar de asielprocedure waar de moeder van verzoekende partij is opgetreden als de wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige broers A. (...) -duidelijk verstaan dat de identiteit van andere familieleden wordt geviseerd, wat ook foutief is.

Immers, Vader S.A. (...), geboren op 25/12/1961 te Azerbeidzjan, werd samen met zijn 2 dochters geregulariseerd. De zus van verzoeker, G. (...), heeft inmiddels ook al de Belgische nationaliteit, net als broer T. (...) (stuk 10). Over hun identiteit bestaat niet de minste twijfel. Niettegenstaande de identiteit van vader vaststaat en met een DNA- onderzoek d.d. 09/05/2005 is aangetoond dat verzoeker zijn zoon is en daar al meer dan 15 jaar mee samenwoont wordt zijn identiteit onterecht in vraag gesteld.

De bestreden beslissing is dus in elk geval in strijd met de motiveringsverplichting, maar bovendien maakt deze een tekortkoming van het bestuur uit ten aanzien van de zorgvuldigheidsplicht. Ontegensprekelijk is er door verwerende partij niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren rekening gehouden. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu heeft verwerende partij bij het uitvoeren van de beslissing d.d. 10/12/2019 geen rekening gehouden met de inhoud van de gerechtelijke uitspraken en stukken waarop deze uitspraak is gestoeld en geeft zelfs een uitleg in strijd met en onverenigbaar met de tussengekomen beslissingen van de Vrederechter te Zaventem en Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Dat het middel van verzoeker ernstig is en de door hem aangehaalde geschonden bepalingen en beginselen aanleiding dienen te geven tot een vernietiging van de bestreden beslissing.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend om onbeperkt verblijf. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds beschikt over een tijdelijke verblijfstitel op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De vraag tot onbeperkt verblijf wordt blijkens de bestreden beslissing beoordeeld in het licht van voormelde bepaling die luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
– *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
– *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

3.4. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van 14 november 2019 die blijkens de stukken van het administratief dossier genoteerd werd door een administratief medewerker, dienst Burgerzaken, om gemachtigd te worden tot onbeperkt verblijf, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, omdat de aanvraag niet vergezeld ging van het vereiste identiteitsdocument, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde en doordat haar asielaanvraag reeds werd afgesloten zodat zij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken.

3.5. De verzoekende partij betoogt onder meer dat haar het onbeperkt verblijf geweigerd wordt terwijl zij in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België en dit op geldige wijze aantoonst. Zij wijst hierbij op de vonnissen gewezen door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 21 oktober 2019. Zij stelt niet te begrijpen waarom in strijd met de stukken van het dossier in de nota met opmerkingen wordt volhardt in het standpunt dat nergens blijkt uit de vonnissen dat de verzoekende partij zich geen identiteitsdocument of paspoort kan verschaffen, waarbij zij onder meer wijst op een paragraaf uit het vonnis van de voormelde rechtbank. Zij meent dat in rechte werd geoordeeld dat zij geen identiteitskaart en paspoort kan bekomen. De verzoekende partij betoogt voorts dat er een schending is van de motiveringsplicht, waarbij zij onder meer stelt dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, wel degelijk bewijs van de onmogelijkheid om een akte van geboorte en andere documenten te bekomen levert, dat de motivering dan ook ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is en de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

3.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van 14 november 2019 werd genoteerd door een administratief medewerker van de dienst Burgerzaken. In het document met als onderwerp *“aanvraag om onbeperkt verblijf na voorlegging van akte van bekendheid via vonnis familierechtbank”* wordt genoteerd: *“Betrokkene legt een vonnis van de familierechtbank voor waarin bevestigd wordt dat betrokkene niet in staat is om een paspoort of geboorteakte van het land van herkomst kan voorleggen. Meer info hierover in het vonnis. Betrokkene werkt nog steeds bij hetzelfde bedrijf en is ondertussen vader geworden van een Belgisch kindje. Op basis van deze verklaring vraagt betrokkene om onbeperkt verblijf.”* Gezien het genoteerde grondslag vindt in de verklaring van de verzoekende partij, heeft de verzoekende partij aldus aangegeven in haar aanvraag dat in het vonnis bevestigd wordt dat zij niet in staat is om een paspoort van het land van herkomst voor te leggen en dat meer informatie hierover te vinden is in het vonnis. De verzoekende partij heeft aldus verwezen naar het vonnis en de inhoud ervan om aan te geven niet alleen dat zij niet in staat is om een geboorteakte te bekomen doch ook dat zij niet in staat is om een paspoort voor te leggen. Uit het voormelde document blijkt ook dat de verzoekende partij het vonnis van de familierechtbank heeft voorgelegd. Het administratief dossier bevat ook het door de verzoekende partij voorgelegde vonnis.

3.7. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing aangeeft dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel ter homologatie van een akte van bekendheid niets verandert aan de vaststelling dat uit een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2000 blijkt dat geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde afkomst en nationaliteit, dat de akte van bekendheid louter dient ter vervanging van een geboorteakte en dat in het vonnis gesteld wordt dat redelijkerwijze bewezen is dat de verzoekende partij zich geen akte van geboorte kan verschaffen. Echter wordt niet aangegeven waarom de inhoud van het vonnis, waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift en waarover zij in haar aanvraag ook heeft aangehaald dat de rechtbank bevestigde dat zij niet in staat is om een paspoort te bekomen, geen *“geldige motivering betreft die toelaat betrokkene vrij te stellen”* van het vereiste identiteitsdocument of niet *“op afdoende en overtuigende wijze de onmogelijkheid aan(toont) om één van de voornoemde identiteitsdocumenten in België te bekomen”*. Het feit dat een akte van bekendheid niet kan worden aanvaard als geldig bewijs van identiteit en het feit dat de rechtbank in het vonnis vaststelt dat op basis van de aangevoerde getuigenverklaringen het redelijkerwijze bewezen is dat betrokkene zich geen akte van geboorte kan verschaffen, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Er wordt immers niet gemotiveerd omtrent het standpunt van de verzoekende partij weergegeven in haar aanvraag dat zij niet in staat is om een paspoort voor te leggen, dat dit bevestigd wordt door het vonnis van de familierechtbank en dat meer informatie blijkt uit het vonnis.

3.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing aldus geen motieven bevat waarom de inhoud van het vonnis, waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift en waarover zij in haar aanvraag ook heeft aangehaald dat de rechtbank bevestigde dat zij niet in staat is om een paspoort te bekomen, niet kan aanvaard worden als het aantonen van de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België teneinde haar conform artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet vrij te stellen te beschikken over een identiteitsdocument.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2019 tot weigering van onbeperkt verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER